

hun sig endda med en Art Vellyst hen i sit Selvbedrag.

Per kunde ikke straks faa sig til at sige hende, at de allerede igen maatte skilles. Det havde overhovedet ikke været let for ham at tage denne Beslutning om at rejse. Han var træt af det omstrejfende Liv; og den Omstændighed, at han havde saa vanskeligt ved at gøre sig forstaaelig paa fremmede Sprog, af hvilke kun Tysk faldt ham nogenlunde mundret, gjorde sit til denne Mangel paa Lyst til at komme bort. Saa var det ogsaa svært for ham at skulle forlade Jakobe netop nu, da de havde fundet hinanden i fuld Oprigtighed og gensidig Forstaaelse. Men det fik ikke hjælpe, — det maatte ske.

Han havde i Begyndelsen været for selvoptaget til at mærke Forandringen i Jakobs Væsen. Men som han nu sad der ved Siden af hende paa Bænken og tænkte paa, hvorledes han bedst skulde forberede hende, saa han, at hun hastig viskede noget bort fra sin Kind. Det kunde se ud, som om hun med Haanden slog en Flue væk; men Per havde faaet Tid til at opdage, at det var en Taare.

Han blev helt betuttet. Han havde aldrig før set hende græde.

„Men — kæreste Ven!“ sagde han. „Hvad er der i Vejen? Er der gaaet dig noget imod?“

„Nej, slet ikke . . . Det er blot Nervøsitet,“ svarede hun og førte hans Arm bort, da han vilde lægge den om hendes Liv.

„Men er du da ikke rask?“

„Jo vist er jeg saa. Som jeg siger dig, det har ikke noget at betyde . . . Skal vi ikke gaa lidt? Jeg er kommen til at fryse.“

Hun rejste sig hurtigt — hans Omsorgsfuldhed